Р Е Ш Е Н И Е
№ 41137

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕ

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6883** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. Й. Ф., чрез упълномощен адвокат, срещу решение № 1598/05.05.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 16966/2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 104-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-022989/01.10.2024 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на касатора на основание чл. 175а, ал. 1, предл. трето от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за нарушение по чл. 104б, т.2 ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Твърди се, че решаващият съд не е анализирал събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, поради което е достигнал до неправилни фактически и правни изводи. В тази връзка се изтъква, че съдът е игнорирал ангажираната справка от НИМХ, от която безспорно се установява, че на процесната дата в района е валял дъжд. Излага твърдения, че вмененото с НП поведение не води до обективното му подвеждане под

отговорност в хипотезата на чл. 104б от ЗДвП. Счита също, че от събраните по делото доказателства не се установява по безспорен начин наличието на субективния елемент от състава на вмененото нарушение. Прави искане съдът да постанови решение, с което да отмени решението на Софийския районен съд и съответно НП. Претендира сторените по делото разноски.
Ответникът, е изразил становище по оспорването в представени писмени бележки. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.
Представителят на Софийска градска прокуратура представя заключение за основателност на касационната жалба.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Въззивният съд правилно и въз основа на събраните гласни и писмени доказателства е установил фактическата страна на спора, като е приел за установено, че на 14.09.2024 г. валяло дъжд през целия ден с кратки паузи в [населено място]. Около 19:37 часа по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът управлявал лек автомобил „Б. 320 Д“, с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица]при извършване на десен завой водачът форсирал двигателя като умишлено извел автомобила извън контрол, довеждайки го до загуба на сцепление на гумите и изнесъл задната част на автомобила неконтролируемо в ляво и дясно по платното за движение. Последното било пряко възприето от св. С. и С. (полицейски служители към ОПП-СДВР), според които касаторът извършвал т.нар. „дрифт“ с автомобила, като по този начин водачът е нарушил разпоредбата на чл. 104б, т.2 ЗДвП. За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 3274751/14.09.2024г., връчен на водача, който го е подписал без възражения. Въз основа на АУАН административнонаказващият орган издал оспореното пред СРС наказателно постановление № 24-4332-022989/01.10.2024г., с което за нарушение на чл.104б, т.2 ЗДвП на водача на лекия автомобил била наложена глоба в размер на 3 000 лв., на основание чл.175а, ал.1, предл. трето ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.
Софийският районен съд, при извършената преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, е формирал правни изводи за това, че извършването и авторството на административното нарушение се установяват по несъмнен начин, поради което е потвърдил оспореното наказателно постановление.
Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Фактическите констатации, описани в тях, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал нови доказателства, които да

оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито на направените изводи.
С разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП се регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Установено и доказано е, че на процесните дата, час и място касаторът е извършил описаните в акта и в НП действия, а именно, че при извършване на десен завой е форсирал двигателя и умишлено извел автомобила извън контрол, довеждайки го до загуба на сцепление на гумите и изнесъл задната част на автомобила неконтролируемо в ляво и дясно по платното за движение (т.н. дрифт). Легално определение на понятието „дрифт“ липсва, но съдебната практика приема, че се касае за техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда моторно превозно средство извън контрол, чрез презавиване и форсиране на двигателя, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата, като по време на дрифта движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Именно довеждането на МПС извън контрол се приема като използване на пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен превозването на хора и товари (чл. 104Б, т.2 от ЗДвП). Без значение за съставомерността на деянието са конкретните способи, чрез които се постига крайният резултат – дали това става посредством рязко подаване на газ, боравене със съединителя, форсиране на двигателя или по друг начин. Ето защо, показанията на контролните органи в тази насока, независимо дали са категорични относно конкретния способ или почиват на предположения, са неотносими с оглед достигнатите изводи за крайния резултат. В случая, събраните писмени и гласни доказателства в своята съвкупност доказват вмененото на касатора нарушение по чл.104б, т.2 ЗДвП.
Необоснована е поддържаната защитна теза, поддържана и чрез показанията на свидетеля Б., че с модел на автомобил като процесния, със задно предаване, се изключва възможността за контролирано поднасяне (дрифт), тъй като от значение са умишлените действия, с които същият се извежда извън контрол, а не техническата пригодност за професионален дрифт. Така също, в техническо отношение задното предаване (задвижващите задни колела) дори улеснява загубата на сцепление при форсиране на двигателя в завой, поради което доводите на защитата се явяват нелогични и се опровергават от събраните по делото доказателства.
Съдебният състав не възприема и твърденията, изложени в касационната жалба, за наличие на други фактори - мокра настилка, която била причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на специфични атмосферни условия, поради конкретен сезон, или опасен завой, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не с извършване на резки маневри при потегляне на автомобила на регулирано със светофарна уредба кръстовище. При знак зелено на светофар правомерното изтегляне се осъществява чрез потегляне и плавно ускорение, съобразено с пътните условия, а не чрез подаване рязко газ и презавиване с преднамерено извеждане на МПС извън контрол с поднасянето му в ляво и в дясно на пътното платно. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен

на обществена опасност и правилно възможността за приложение на чл.28 от ЗАНН е била изключена.
Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 175а, ал. 1, предл. трето от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.
По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора и своевременно заявеното искане в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 67 (шестдесет и седем) евро с равностойност 131,04 лева.
Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1598/05.05.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 16966/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав.
ОСЪЖДА Й. Й. Ф. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 67 (шестдесет и седем) евро.
Решението е окончателно.